

ЗМІСТ

1. Щось змінюється, а щось — ні	3
2. Чорний янгол високого замку	11
3. Це птах? А може, літак? Ні — БенДжі!	19
4. Дівчата рулять	25
5. Мистецтво втечі	33
6. #УсіЗаПоля (ну майже)	41
7. Допоможи мені — й небо мені допоможе	47
8. Р. В. Л.	53
9. Нездоланна стіна	61
10. Так ось хто вона!	67
11. Операція «Зваблення»	75
12. Тримати оборону	83
13. Подвійний захист	91
14. Полю, в нас проблема	99
15. Угода з дияволом	109
16. Ламу не годувати	117
17. Дотримана обіцянка	125

ЩОСЬ ЗМІНЮЄТЬСЯ, А ЩОСЬ — НІ

Я не розумію, де земля. Мене наче запхали у пралку й запустили режим відтискання 1200 обертів за хвилину. Я лечу шкереберть, стукаючись об ґрунт, дерева й кручі, але болю вже не відчуваю. Щоби не випасти, міцно стискаю руль квадроцикла.

Я втямив, що утнув дурню, щойно натиснув кнопку «турбо». Підскочивши, машина врізалась у брилу льоду, що стирчала зі снігу. Далі — кілька запаморочливих кульбітів. Серце вистрибує з грудей. Адреналін зашкалює — аж я не розумію, поранено мене чи ні.

Хай там що, я маю чітку ціль і так просто не здамся.

Фух! Нарешті квадроцикл падає набік, і — дивовижно! — я з нього не вилітаю. Юх-ху! Мені вдалося приборкати залізного коня. Ліва нога застрягла між двигуном і землею,

але то пuste — я усміхаюсь, я досі у грі. Глибоко вдихнувши, заплющую очі, тоді зосереджуюся на потоці свіжого повітря: ось воно наповнює легені, знімає стрес, виводить токсини. Ну ж бо, ще разочок — і в дорогу. Глибокий вдих. Видих.

Я на південному заході Великого Острова, у самому серці засніжених гір. Відколи сюди прибув, багато чого змінилося: географія, зброя, транспортні засоби... Квадроцикли — лише один приклад. Я до них ще не звик, але бачив, які неймовірні трюки вони виробляють. Але зараз мені не до цього. Елла, моя найкраща подруга, чекає на мене у селищі метрів за сто звідси. Я не можу її підвести. Буря стрімко наближається, тож ми мусимо десь заховатися. Наша команда працює злагоджено як годинник. Елла усуває супротивників і розчищає територію, я тим часом назбирую сировину, зброю та ліки.

Я приземлився на сніг, тому легко витягаю ногу й піднімаю квадроцикл.

Наклавши похапцем сяку-таку пов'язку, застрибую на сидіння. Двигун умить заводиться. Усе гаразд.

Упс. Не кажи гоп. Лункий постріл і черга куль охолоджують мій запал. З-за пагорба хтось вигулькнув. Широкий плащ, підбитий хутром каптур, захисна маска для екстремально-го холоду. От дідько! Як він сюди припхався? Ми з Еллою розчистили цю територію. Закладаюся, незнайомця привабив гуркіт мого квадроцикла. Мабуть, надумав його поцупити, щоб якнайшвидше дістатися безпечної зони. Мушу пильнувати як ніколи. З повітряними кулями, зіплайнами та літаками перетнути острів можна на раз-два.

Ну добре. Коли трохи пощастить, він збавить войовничий запал, щоб не попсувати машину. Якщо петлятиму на повній швидкості — можливо, відірвусь. Я опускаю голову й жену мов ненормальний. Кермувати непросто: машину постійно заносить.

Бах!

І знову постріл. Ай! Мене поранено. Супротивник уже близько й гатить із помпової рушниці. Над квадроциклом здіймається цівочка диму. Ще один охочий переводити добро. Так чи так, зараз не час для роздумів.

Місцевість горбкувата, тому він швидко втратив мене з поля зору, але чи надовго? Жену до селища ярами й видолинками. Гуркіт двигуна заглушає всі звуки. Гадки не маю, як мій супротивник пересувається. Коли пильнуєш за дорогою, ніколи озиратися. Хай там як, спинятися не можна.

Нарешті видніють перші будиночки. Мені пощастило: від попередніх сутичок лишилася дерев'яна рампа. Буде мені за трамплін. Бачив, що так роблять. Ніби нічого складного. Якщо впораюсь і трохи наддам газу — приземлюся в самісінькому центрі селища, просто під ратушею з гарнющим годинником. Авжеж, Елла чекає на мене саме там. А як ні — почує гуркіт двигуна і точно кинеться на допомогу!

Лункий постріл — і рампа щезає на моїх очах. Удача швидко від мене відвернулася. Я вмить зістрибую з квадроцикла. Той вривається в стіну. Щоби не схопити кулю, стрілою прошмигую під ялиці.

Чого це він такий швидкий? Я деруся видовбаною просто в скелі похилою стежкою, аж тут бачу — двері. Оглушливо рипнувши, вони відчиняються. Забігаю всередину. От халепа! Я за прилавком кафе з їжею на виніс. Точно не найкраще місце для сховку. Не можна тут залишатися.

Роздумую, як би мені чкурнути, коли чую характерний звук. Я добре знаю, що це: тут без варіантів. Мій супротивник пересувається за допомогою граплера. Це така схожа на пістолет штукенція, яка замість куль стріляє почепленим до кінця мотузки вантузом. Сягнувши цілі, той до неї присмоктується, а мотузка тим часом швидко затягується назад. Так власник граплера миттю опиняється де треба. Це дуже лячно та збіса дієво. Тепер я розумію, як він так спритно мене наздогнав.

Супротивник має бути на даху, тому легко заступить мені дорогу, якщо я тут затримаюся. Спробую дістатися іншої будівлі. Поки незнайомиць нагорі — я у безпеці, а коли Елла його знайде, він, сам того не розуміючи, з нападника перетвориться на жертву. Шугнувши через прилавок, біжу далі. Стрілою перетнувши заставлений столиками внутрішній дворик, залітаю в наступну будівлю. Це магазин спортивних товарів із вівскою у формі здоровенної рибини з вишкіреною пащекою. А я думав, лізуть вовкові в пащу, а не коропові. Не знаю, чи це добрий знак, але двері відчинено. Так у мене більше шансів прошмигнути непоміченим. Ого! Запаркований квадроцикл. Ще й найновіша модель! Аби тільки справна!

Квадроцикли тут обладнані бугелями — спеціальними захисними конструкціями перед капотом, важкими й гострими,

як у снігоприбиральних машин. На повній швидкості з ними проламують найтовщі мури, якщо ті, звичайно, додатково не укріплені. Отож вигляд у мене буде епічний. Мій переслідувач точно рота роззявить від подиву. Та й Елла нарешті дізнається, де я.

Хвацько застрибнувши на сидіння, заводжу двигун. Є! Чекаю на активацію турборежиму. Секунди видаються мені вічністю. Просто попереду — акуратно збитий дерев'яний паркан. Прикро його підривати, але вибору немає: ситуація критична. Ну ж бо... Гарчання двигуна вже мене зрадило, але ж поки супротивник зістрибне, поки мене відшукає... Засвічується зелений індикатор турборежиму. Я зосереджуюся, зціплюю зуби, опускаю голову, тоді тисну кнопку — і GO!

БАМЦ!

Квадроцикл розтрощив паркан, але за ним виявилася здоровезна металева пластина — здається, непробивна. Машина врзалась у неї, і хоч колеса досі шпарко обертаються, далі я ані на міліметр не посуваюся.

Мені гаплик. Я вилізаю з квадроцикла. Спробую втекти пішки. Потрібно вигадати час, поки Елла не прийшла на допомогу.

Відчиняю перші-ліпші двері. Зачинити їх не завдаю собі клопоту — нема коли. Я у типовій для гірськолижних курортів крамничці, тісній і заваленій мотлохом. Проминаю кілька полиць у пошуках іншої кімнати. Надибую кручені сходи,